

Pláč

Aqva Silentia

/: C D F :/

Já viděl jsem ji stát,
kam navěky spát
musí všichni jít,
a v tváři měla stín
z ran a podlitin;
už nechtěla dál žít.

Ten, kdo ji měl rád,
se vůbec nechtěl prát,
vždyť bylo jich víc
a každý horoval
jen pro hákový kříž...

R: Netaj pláč, není proč: slzy léčí.

Když pokynul prst,
hlíny vzala hrst
a úder dutě zněl,
a její černý šat
ve větru začal vlát,
jak odletět by chtěl.

Pak nebe proťal blesk
a ona v očích lesk
marně snažila se skrýt;
ze rtů vyšel vzlyk
a nebyl poslední...

R: Netaj pláč...

Zítřka nový den, sluncem prozářen
jeho vrahy bude hřát,
zas budou se smát, provokovat, řvát,
pít a hajlovat.

A jí zbude jen pláč, vůbec neví, nač
ráno probouzet se má;
rány zhojí čas, dívka nevinná...

R: Netaj pláč...